

kom herud for at benytte denne Lejlighed til at sige, at noget saadant ikke foreligger, og at han var højst indigneret over hele den Form, Artiklen i „København“ havde, som generende for ham. Dernæst var der en Fortielse i Bladet „København“. Man fortier den Kendsgerning, at den Fremgangsmaade, man ønsker at anvende, er at henføre de Folk til Arbejde, som eventuelt skal miste deres Understøttelse, eller, hvis det er arbejdsky eller uduelige Personer, til den Pleje og de Anstalter eventuelt, hvor de rettelig hører hjemme. Dette er den Forklaring, Socialministeren har givet paa de to Hovedpunkter i Sagen, og saa kan det ærede Medlem Hr. Rudfeld, saa meget han vil, levere lange Beretninger om Nødhjælpsarbejdernes Omfang og Væsen, det rækker ikke ved den Omstændighed, at der var positive Urigtigheder og Fortielser i den Fremstilling, det paagældende Regeringsblad med det ærede Medlem som Medarbejder i Dag bragte. Som sagt, dette har jeg en Gang forklaret, og det ærede Medlem kunde have undgaaet at spørge, hvis han havde hørt efter.

Det ærede Medlem tilføjede nu, at det var maaske generende, at hele denne Udvikling i Sverige foregik under en socialdemokratisk Regerings Ansvar. Nej, hvad der sker i Sverige, maa den socialdemokratiske Regering selvfølgelig staa til Ansvar for. Jeg er i alt Fald ikke ansvarlig for, hvad der sker i Sverige, og for saa vidt kunde det være temmelig ligeegyldigt, som, hvad jeg ogsaa har sagt før, Forholdet med Hensyn til Nødhjælpsarbejder og hele Situationen i Sverige og Danmark er vidt forskelligt og aldeles ikke egner sig til Sammenligning. Men det er det, vi meget vel kender, at naar vort hjemlige Venstreparti har Brug for Støttepunkter, mener det at kunne hente dem i Sverige. Det gælder i denne Sag, og det gælder i en anden Sag, som ogsaa er oppe i Tiden, at man mener at kunne gøre dette uden at tage Hensyn til de Forskelligheder, der er til Stede. Men hvad enten det er det ene eller det andet, er det i og for sig ganske uden Betydning for den danske Rigsdag, for saa vidt som vi her har at afgøre Arbejdsløshedsspørgsmaalet og andre Spørgsmaal efter de Forhold, der hersker

her i Landet, og efter de Regler, der maa anses for tjenlige her i Landet, og ikke efter, hvad man maatte anse for tjenligt i andre Lande. Men paa væsentlige Punkter er Stillingen altsaa anderledes end den Form, i hvilken man har søgt at udnytte Forholdene i Sverige. Og hvad angaar det Ansvar, som Regeringen derovre har, maa jeg maaske tilføje — foruden det, at den naturligvis selv maa staa til Ansvar derfor —, at det er maaske det ærede Medlem Hr. Rudfeld ubekendt, at der i den svenske Rigsdag ikke er noget socialdemokratisk Flertal, at man har den Mærkværdighed, at der sidder en socialdemokratisk Regering, fordi de andre ikke kunde enes om at danne Regering mod Socialdemokraterne. Der sidder 130 saakaldte borgerlige Partirepræsentanter i den svenske Rigsdag mod 106 Socialdemokrater og Folk, der i alt Fald i visse Spørgsmaal samarbejder med Socialdemokraterne. Disse har altsaa ikke Flertal i Rigsdagen, følgelig kan det heller ikke ventes, at den Politik, Rigsdagen gennemfører, skulde være socialdemokratisk, og Regeringen opretholder vel, maa jeg antage, kun sin Stilling, saa længe Forholdene er af den mærkelige Beskaffenhed, som de var, da denne Regering i sin Tid dannedes.

Den højtærede Indenrigsminister var, om jeg saa maa sige, bedre kendelig, nu sidst da han havde Ordet, end i sine første Bemærkninger. Ihvorvel han ikke var imødekommende i disse, var der dog en væsentlig anden Tone end den, vi nu sidst hørte. Nu kendte jeg den højtærede Minister igen: overlegen, bred, selvbehagelig, og jeg forstod, at den højtærede Minister i en Sag som denne maa ty til kunstige Hjælpeidler for at komme over Vanskelighederne. For det første fremsatte den højtærede Minister den Urigtighed, at jeg havde opgivet at kræve Svar med Hensyn til den formelle juridiske Opfattelse af Cirkulærets Forhold til Lovens § 28. Naturligvis har jeg ikke opgivet at ønske dette Svar, men den højtærede Minister er jo lusket udenom som Katten om den varme Grød, og da der ikke er Grund til at blive ved at spille Folks Tid med noget, som i og for sig kan være ret underordnet, foretrækker jeg altid at tale om Realiteten